

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 107/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., zastúpených advokátkou Mgr. Martinou Beňovou, konateľkou Advokátskej kancelárie Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 26/2013 a jeho uznesením z 31. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2013 doručená sťažnosť J. M. a I. M. (ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „navrhovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 26/2013 a jeho uznesením z 31. mája 2013.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení navrhovateľov v súdnom spore *„o zaplatenie 9.261,06 Eur s príslušenstvom“* (z titulu *„ušlého nájomného“*) vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 37/2007. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 37/2007-259 z 12. novembra 2013 konanie prerušil *„až do právoplatného skončenia konania na Okresnom súde Dunajská Streda, vedené pod č. k. 10 C 62/2011“*. O odvolaní sťažovateľov z 5. decembra 2012 rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 2 Co 26/2013 z 31. mája 2013, ktorým potvrdil *„uznesenie súdu prvého stupňa“*.

3. Podľa názoru sťažovateľov *„nimi namietaný postup Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2 Co/26/2013 je v rozpore s princípmi právnej istoty a tým aj s právom sťažovateľom na spravodlivý proces, keď:*

a) v skutkovo totožnej veci, ako bola vec prejednávaná Krajským súdom v Trnave v konaní sp. zn. 23 Co 247/03 a v konaní sp. zn. 23 Co/138/2013, Krajský súd... v otázke dôvodnosti prerušenia vyvodil úplne opačné závery aké boli vyslovené Krajským súdom v Trnave v skutkovo takmer totožných veciach,

b) v dostatočnej miere krajský súd neodôvodnil, na základe čoho mal za preukázané, že súd prvého stupňa správne použil normu § 109 ods. 1 písm. b) OSP (obligatórneho prerušenia konania)... ako sa ani bližšie nevyposriadal s možnosťou prejudiciálneho posúdenia dobromyseľnej držby sťažovateľov,

c) krajský súd sa v dostatočnej miere nevysporiadal s otázkou, či súd prvého stupňa nebol pri preskúmvaní prejudiciálnej otázky týkajúcej sa vlastníctva viazaný právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8. 10. 2008...“.

4. Krajskému súdu sťažovatelia ďalej vytýkali, že sa *„v dostatočne miere nevysporiadal s námietkami sťažovateľov, pričom takýto svoj postup náležite neodôvodnil,*

na základe čoho došlo k porušeniu práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základného práva „*na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 Dohovoru...*“ postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 26/2013 a jeho uznesením z 31. mája 2013, ktoré navrhli zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiadali priznať im „*primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1500,- EUR*“ pre každého z nich a náhradu trov právneho zastúpenia „*vo výške 275,94 EUR*“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise

Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

13. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či

v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 2 Co 26/2013 z 31. mája 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľov:

„Proti tomuto uzneseniu podali včas odvolanie obaja navrhovatelia dôvodiac tým, že uznesenie je nesprávne, je vydané v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho konania, čím došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, i/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; rozhodlo sa bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali), k vadám podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/, e/, f/ O. s. p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvého

stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazy k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Poukázali ďalej na § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, 3, § 112, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1, § 16 ods. 3, § 41 ods. 2, § 95 ods. 1, § 96 ods. 1, § 100 ods. 1, § 103, § 109 ods. 2 O. s. p. Určenie vlastníckeho práva k napadnutým nehnuteľnostiam v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 62/2011 nemôže mať a nemá absolútne žiadny význam na dané konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko si súd musí najprv sám primárne vyriešiť ako prejudiciálnu otázku, a to oprávnenie navrhovateľov ako prenajímateľov s nehnuteľnosťami nakladať, užívať ich a prenajímať, nakoľko otázka vlastníckeho práva, kto je vlastníkom prenajímaných nehnuteľností je až otázkou sekundárnou a vôbec neznamená, že ten, kto je vlastníkom tak môže so svojimi nehnuteľnosťami neobmedzene nakladať. Okrem toho súd na prerušenie konania zvolil nesprávnu procesnú normu, nakoľko podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. musí súd konanie prerušiť vždy len vtedy, ak jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je sám ako predbežnú otázku oprávnený riešiť. Súd nemá ale žiadne oprávnenie konanie prerušiť z dôvodu, že sa dozvedel, že o otázke, o ktorej by mal rozhodnúť sám, koná iný orgán a on si na jeho rozhodnutie jednoducho počká. V tejto súvislosti zdôraznil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 3 Cdo 150/2010, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania. Aj v prípade, ak by štát mal v danej veci úspech, súd nemôže určiť vlastníctvo napadnutých nehnuteľností za obdobie pred právoplatnosťou rozsudku, ale len po nej, do budúcnosti. Svoju aktívnu legitimitáciu odvíjajú od ustanovenia § 47c zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého majetok, ktorý nebol z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácie, je v správe ministerstva. Keďže zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 23. 11. 1993 a 3. 12. 1993 sú absolútne neplatné, nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a podnik, ktorý mal k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodov, právo hospodárenia, už neexistuje a je vymazaný z obchodného registra, tieto nehnuteľnosti patria do správy ministerstva. Ustanovenie § 47c ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. stanovuje, že majetok podniku alebo tie

časti tohto majetku, ktoré nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať a podnik bol zrušený a vymazaný z obchodného registra, je v správe ministerstva. Znamená to, že sa vzťahuje len na taký majetok podniku (nie aj na bývalý majetok podniku), ktorý v čase privatizačného projektu podniku bol jeho skutočným majetkom, mal ho v správe. Toto ustanovenie v žiadnom prípade neoprávňuje ministerstvo na podávanie akýchkoľvek žalôb v mene štátu, oprávňuje ministerstvo len na správu takého majetku podnikov, ktoré mali tiež podniky v správe a boli zrušené a vymazané z obchodného registra. Odvolaciemu súdu navrhli napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žiadali náhradu trov odvolacieho konania.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Odvolací súd preskúmal vec (§ 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1. 1. 2013, ďalej len O. s. p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), doplnil dokazovanie spisom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10 C 62/2011 (§ 213 ods. 1, 5 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

V prejednávanej veci (vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 13 C 37/2007) sa navrhovatelia v I., 2. rade J. M., I. M., proti odporcom v I., II. rade M. Š., V. D. domáhajú zaplataenia sumy 9.261,06 € podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Uvedenej sume zodpovedá nájomné za užívanie nehnuteľností vedených pre Obec a katastrálne územie... ako rodinný dom... na parcele... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 507 m², parcela...- zastavané plochy a nádvoria vo výmere 266 m², právnu predchodkyňou odporcov v I., II. rade K. Š. Nehnuteľnosti užívala bez právneho dôvodu.

Zo spisu Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 10 C 62/2011 vyplýva, že navrhovateľ: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, Bratislava, Mierová č. 19, proti odporcom: I. J. M., II. I. M., rodená H., sa svojím návrhom domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeným v katastrálnom území... ako parcely registra C-KN: ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 668 m², ... zastavané plochy a nádvoria vo výmere 351 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 461 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 246 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 446 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 248 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 489 m², ... - zastavané plochy a

nádvoria vo výmere 260 m², ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 507 m², ...
-zastavané plochy a nádvoria vo výmere 266 m², rodinné domy... na parcele..., na parcele...,
na parcele..., na parcele..., na parcele... Vec nie je právoplatne skončená.

Občiansky súdny poriadok nemá výslovné ustanovenia o tom, ktoré otázky nesmie procesný súd prejudiciálne riešiť a do vyriešenia ktorých má prerušiť konanie v inej veci. Z obsahu spisu, z doteraz vykonaného dokazovania, však vyplýva potreba prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 13 C 37/2007 podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., potreba počkať do vyriešenia základnej otázky v inom súdnom konaní (vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10 C 62/2011); otázky, ktorá má, resp. môže mať význam pre rozhodnutie. Skutočnosť, že predmetom konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10 C 62/2011 je rozhodnutie o vlastníckom práve k daným nehnuteľnostiam, je nepochybne takou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 13 C 37/2007 postup podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Z právoplatne skončeného konania vedeného pod sp. zn. 10 C 62/2011 vyvstane aj jednoznačný záver o tom, či navrhovateľom svedčí aktívna legitímácia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 13 C 37/2007; v prípade, keď podkladom pre zápis vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam na, v prejednávanej veci, navrhovateľov bol absolútne neplatný právny úkon. Niet pochyb o tom, že prerušenie predmetného konania zabráni v budúcnosti aj ďalším súdnym sporom, konaniam (napr. exekučné konanie a pod.). Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že v obidvoch súdnych konaniach nejde o rozhodnutie o osobnom stave, nie je ten istý okruh účastníkov (§ 159 ods. 2 O. s. p.), nejde o vec, akú má na mysli ustanovenie § 159a O. s. p., že absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí od samého začiatku, nastáva priamo zo zákona; o tejto otázke sa koná v inom súdnom konaní.

V tomto štádiu konania, aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu, teda existuje prekážka postupu súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 13 C 37/2007, je daná taká skutočnosť, ktorá tvorí zákonom tolerovanú prekážku ďalšieho pokračovania v konaní a odôvodňuje prerušenie konania postupom podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, citované zákonné ustanovenie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, keďže je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.).“

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona [zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)], ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

19. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný

súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením označených práv, sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Ústavný súd ešte poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovatelia poukazovali na nesprávnu citáciu ustanovení § 109 OSP o prerušení súdneho konania okresným súdom [§ 109 ods. 1 písm. b) namiesto § 109 ods. 2 písm. c) OSP], je síce ich výhrada formálne dôvodná, no z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia (prerušenie konania z dôvodu prebiehania iného konania, ktoré môže mať význam pre rozhodnutie) nie je podstatná. Namietaný nedostatok odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia odstránil odvolací súd, keď správne poukázal na dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

23. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľov ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ich ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie namietaného rozhodnutia, priznaním im finančného zadost'učinenia a úhrady trov konania (pozri bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2014